

ΚΡΙΣ ΡΙΝΤΕΛ

Η Τίγκι Θιολ και οι Χαμένοι Φύλακες

ΤΟ ΧΡΟΝΙΚΟ
ΤΩΝ ΦΤΕΡΩΤΩΝ ΑΛΟΓΩΝ

★ ΒΙΒΛΙΟ ΔΕΥΤΕΡΟ ★

Ο ΘΡΙΝ ΜΟΥ ΑΝΗΨΚΕΙ

Κάποτε ήμουν ένα αδύναμο παιδί που μαθήτευε στο πλευρό πανίσχυρων μάγων, όμως τα πράγματα έχουν πια αλλάξει. Τώρα ούτε κι ο πανίσχυρος μάγος Θριν δε θα με ξεπερνούσε σε δύναμη. Κρατώ τη γη που φέρει το όνομά του στην παγωμένη μου αγκαλιά κι έχω τους δικούς μου μαθητευόμενους. Είναι δόλιοι και αδύναμοι, αλλά τους προτιμώ έτσι. Ξέρουν τη θέση τους κι εκτελούν τις προσταγές μου, ως εκεί όπου φτάνουν οι δυνάμεις τους. Έχω στην υπηρεσία μου έναν στρατό από τέρατα του χιονιού και η παγωνιά που τυλίγει όλες τις πόλεις του κόσμου και τους ανυπότακτους κατοίκους τους έχει πνίξει κάθε σκέψη ανυπακοής. Η μάγισσα των δέντρων κοιμάται κι οι τρεις χαμένοι φύλακες δε θα επιστρέψουν – το έχω φροντίσει αυτό.

Μόνο ένα πλάσμα θα μπορούσε να απειλήσει την κυριαρχία μου στον Θριν. Ένα ξεχωριστό παιδί. Θα τη χρησιμοποιήσω, όμως, και θα αποκτήσω ακόμα μεγαλύτερη δύναμη. Ξέρω το όνομά της και τα τέρατα του χιονιού μου ήδη την αναζητούν. Κι όταν τη βρουν, τίποτα δε θα μπορεί να σταθεί εμπόδιο στον δρόμο μου.

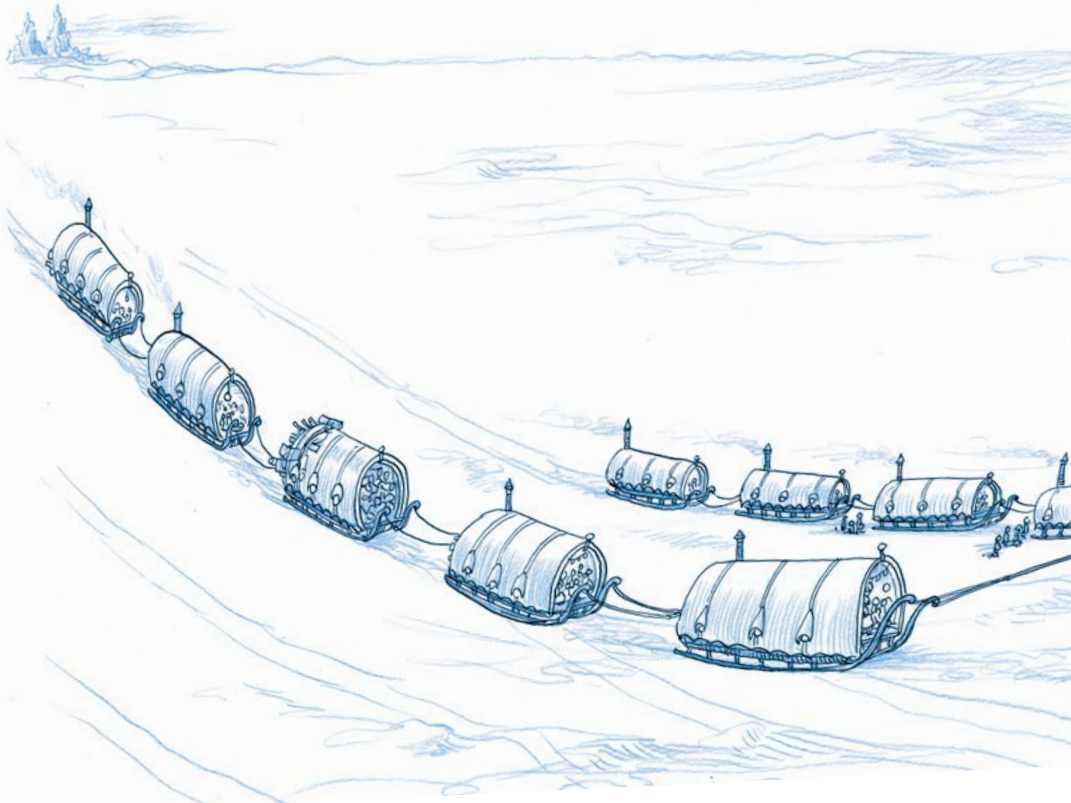

Χιονίζει, όπως σχεδόν κάθε μέρα στη χώρα του Θριν.

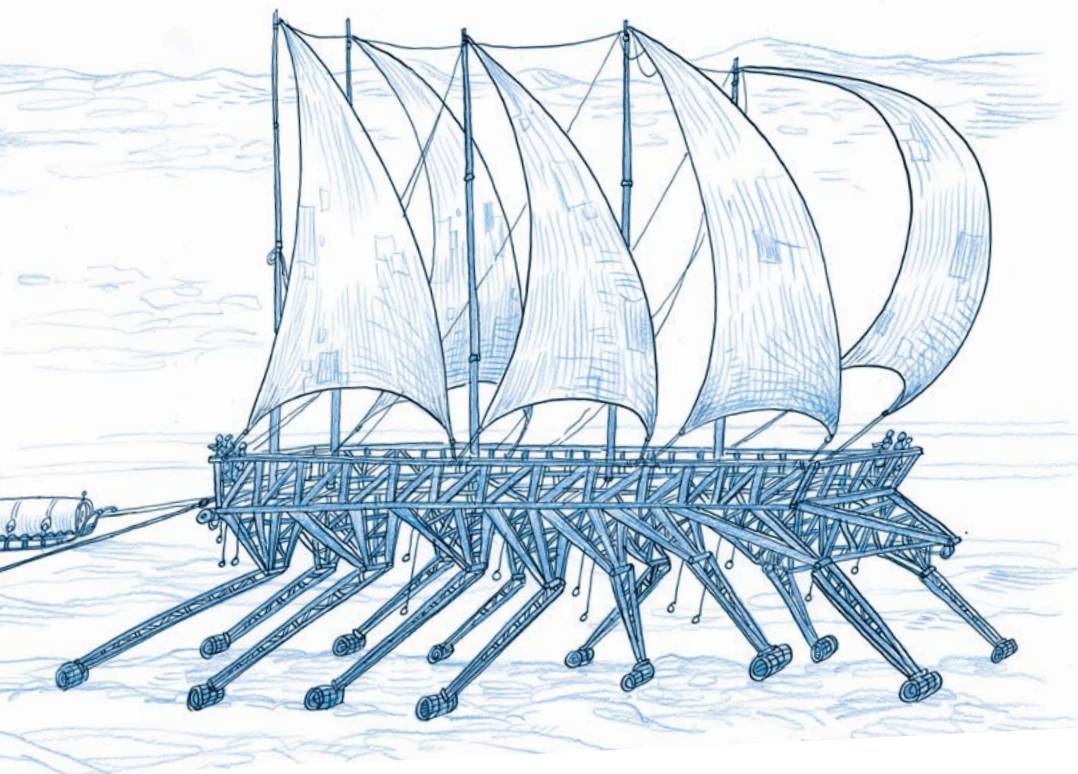
Ο χειμώνας είχε έρθει όταν η Τίγκι ήταν μωρό και δεν είχε φύγει ποτέ από τότε. Το κορίτσι ήταν πια σχεδόν δέκα χρονών και δεν είχε γνωρίσει καμία άλλη εποχή. Δεν είχε δει ποτέ τα βλαστάρια να ξεπροβάλλουν μέσα από το μισολιωμένο χιόνι την άνοιξη, το βουητό των ζουζουγιών στα ανθισμένα καλοκαιρινά λιβάδια, τα φθινοπωρινά φύλλα που κιτρίνιζαν κι έπεφταν από τα δέντρα. Η Τίγκι τα ήξερε όλα αυτά μόνο μέσα από τις ιστορίες που της είχε διηγηθεί η κηδεμόνας της, η Ερνεστίν, ο ασβός του πάγου.

Ο κόσμος της Τίγκι ήταν κρύος και λευκός, γεμάτος με το τρίξιμο του πάγου στα τζάμια των παραθύρων και το σφύριγμα του παγερού ανέμου μέσα από τα γυμνά κλαδιά των δέντρων που φύτρωναν κοντά στις όχθες. Ο Βόρειος Ποταμός, που κάποτε κυλούσε διασχίζοντας την πόλη της Οινοπέστροφας, ήταν παγωμένος από τότε που θυμόταν η Τίγκι. Οι δίδυμες κορυφές τής άλλοτε

μεγαλόπρεπης πόλης ήταν τώρα δύο γιγάντιοι παγοκρύσταλλοι που σημάδευαν τον γκρίζο ουρανό. Από κάτω τους έβλεπε κανείς μονάχα άδεια σπίτια, μισοθαμμένα στο χιόνι, κι ερημωμένους δρόμους – έπειτα από τρία χρόνια χειμώνα, η Υψηλή Δούκισσα της Οινοπέστροφας κι οι κάτοικοι της πόλης είχαν μαζέψει τα υπάρχοντά τους και είχαν δεχτεί την πρόταση των εμπόρων της άμμου, που τους βοήθησαν να διασχίσουν τη Θάλασσα της Άμμου και να κατευθυνθούν βόρεια σε αναζήτηση

πο ζεστών περιοχών. Η πρώτη ανάμνηση της Τίγκι ήταν να στέκεται στη Γέφυρα της Οινοπέστροφας κρατώντας την πατούσα της Ερνεστίν και να βλέπει τον κόσμο να φεύγει. Θυμόταν τις μεγάλες ξύλινες μηχανές των εμπόρων, τους αμμοπόρους, να διασχίζουν με μεγάλες δρασκελιές τη Θάλασσα της Άμμου με τα πανιά τους να ανεμίζουν, καθώς έσερναν ξοπίσω τους αμέτρητα έλκηθρα, το ένα δεμένο πίσω από το άλλο, γεμάτα με ανθρώπους και τα υπάρχοντά τους.

«Γιατί δεν μπορούμε να πάμε κι εμείς μαζί τους;» είχε ρωτήσει η Τίγκι τον ασβό του πάγου.

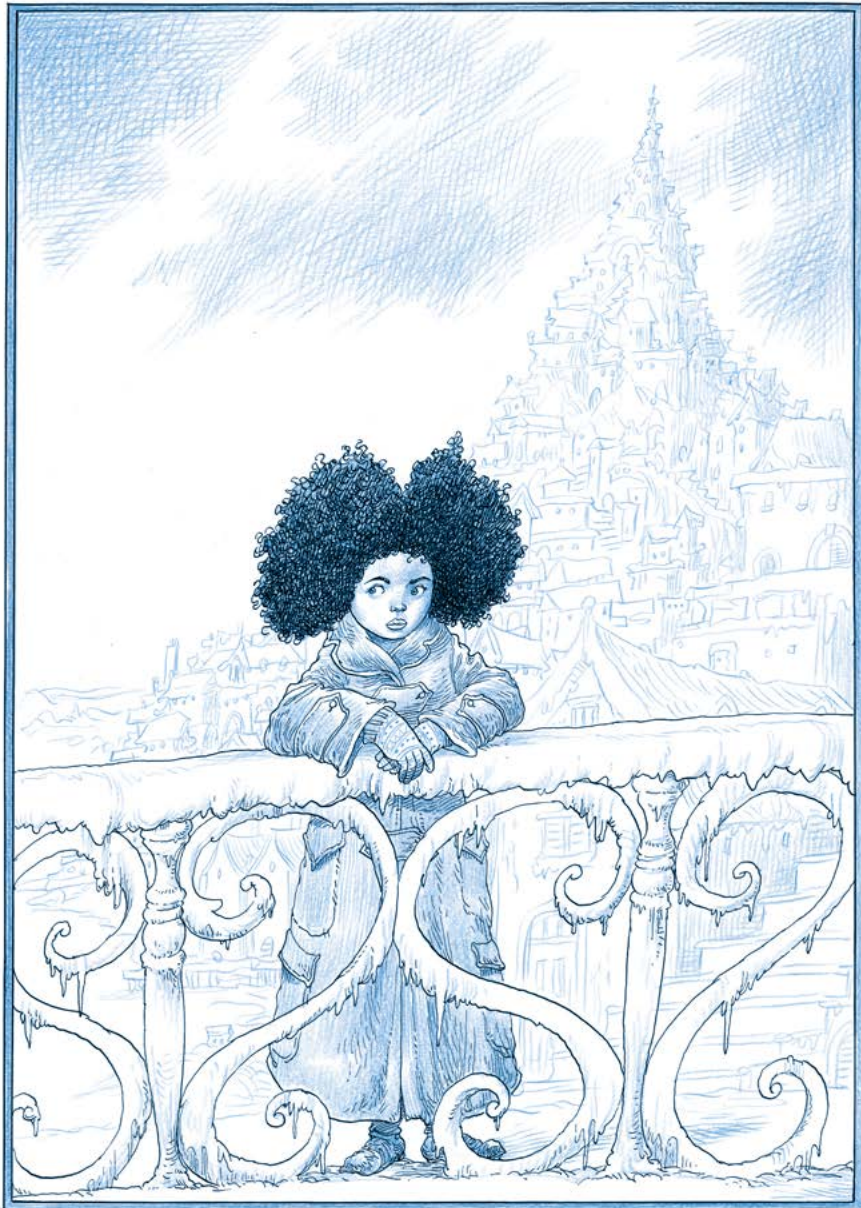
«Επειδή δεν έχει έρθει ακόμη η ώρα, δεσποινίς Αντιγόνη Θίσλθουεϊτ» είχε πει η Ερνεστίν. Πρόφερε μεγαλόφωνα το πλήρες όνομα της Τίγκι, όπως έκανε πάντα όταν οι δυο τους βρίσκονταν σε δημόσιο χώρο, σαν να ήθελε να βεβαιωθεί ότι θα το άκουγε και όποιος άλλος τύχαινε να βρίσκεται εκεί κοντά.

«Και πότε θα έρθει η ώρα;» είχε επιμείνει η Τίγκι. Ήταν η πρώτη απ' τις πάρα πολλές φορές που το κορίτσι θα έκανε στον ασβό του πάγου την ίδια ακριβώς ερώτηση, συνήθως όταν κρύωνε, ήταν κουρασμένη και τους τελείωναν τα καυσόξυλα.

Η Ερνεστίν έδινε πάντοτε την ίδια απάντηση, φροντίζοντας να ψιθυρίζει τις τελευταίες φράσεις: «Όταν τα συννεφάλογα επιστρέψουν ή όταν έρθει η σωστή στιγμή».

Αλλά όταν η Τίγκι έκανε περισσότερες ερωτήσεις, όπως: «Τι είναι τα συννεφάλογα;» και: «Πότε θα επιστρέψουν;» και: «Πώς θα ξέρω πότε είναι η σωστή στιγμή;», ο ασβός του πάγου απλώς κουνούσε το κεφάλι κι έλεγε: «Θα το καταλάβεις».

Στην αρχή οι απαντήσεις αυτές οδηγούσαν σε ακόμα

περισσότερες ερωτήσεις, αλλά μεγαλώνοντας η Τίγκι άρχισε να συνειδητοποιεί ότι η Οينوπέστροφα τον χειμώνα ήταν ένα πολύ επικίνδυνο μέρος. Η Ερνεστίν ήταν πολύ προστατευτική και δεν άφηνε την Τίγκι να βγει για καυσόξυλα, αν δε φορούσε βαρύ παλτό και σκουφί που κάλυπτε μέχρι και τα φρύδια της. Επέμενε επίσης να μην απομακρύνεται πολύ.

Η φωλιά του ασβού ήταν γεμάτη ζεστασιά και θαλωρή. Την είχε φτιάξει ένας γέρος ασβός του νερού που λεγόταν Μπόκλιν και την είχε αφήσει στην Ερνεστίν μαζί με την Αντιγόνη Θίσλθουεϊτ, που τότε ήταν ακόμη μωρό.

«Ο Μπόκλιν ήταν ο τελευταίος ασβός του νερού» έλεγε συχνά η Ερνεστίν στην Τίγκι, όταν οι δυο τους κάθονταν δίπλα στη σόμπα, ενώ έξω λυσομανούσε η χιονοθύελλα. «Όλοι εμείς πια είμαστε ασβοί του πάγου. Μου ζήτησε να σε φροντίζω».

Η Τίγκι δε θυμόταν πια πόσες φορές είχε ρωτήσει για τους γονείς της και γιατί την είχαν αφήσει με τον Μπόκλιν. Το μόνο που της έλεγε η Ερνεστίν ήταν ότι θα το μάθαινε κάποτε...

«...Ξέρω, ξέρω» αποκρινόταν η Τίγκι. «Όταν τα συννεφάλογα επιστρέψουν ή όταν έρθει η σωστή στιγμή».

«Η δουλειά μου είναι να σε φροντίζω και να σε προστατεύω, κι αυτό σημαίνει πως πρέπει να μη μένεις έξω αφού βραδιάσει» έλεγε η Ερνεστίν «να αποφεύγεις τις παπουτσωμένες γάτες και να μην μπλέξεις ποτέ με τα ξωτικά ή τη μαγεία τους».

Όταν η Υψηλή Δούκισσα κι οι κάτοικοι της Οινοπέστροφας έφυγαν, οι γάτες κυριεύσαν την πόλη. Ήταν ζωσμένες με σπαθιά και φορούσαν πλατύγυρα καπέλα και ακριβές μπότες, φτιαγμένες απ' τα ξωτικά. Τα αλλόκοτα αυτά πλάσματα ζούσαν στους υπονόμους κάτω από την πόλη και είχαν πάρει τις γάτες στη δούλεψή τους για να τους προμηθεύουν όλα όσα χρειάζονταν.

ΓΕΡΟ-
ΥΪΪΝΗΣ
ΕΛΙΟΤ

ΚΕΡΑΜΙΔΑΤΟΣ
ΜΑΚΝΤΑΘ

Οι γάτες και τα ξωτικά άρπαζαν οτιδήποτε είχε αξία, αφήνοντας τους ελάχιστους πια κατοίκους της Οινοπέστροφας να αναζητούν απελπισμένα τα λιγοστά πράγματα που είχαν διαφύγει της προσοχής τους. Όμως η συμβίωση των ξωτικών με τις γάτες δεν ήταν καθόλου εύκολη. Μεταξύ τους ξεσπούσαν συνεχώς καβγάδες κι η δυσπιστία ήταν το κύριο συστατικό κάθε τους δοσοληψίας. Τα ξωτικά ήταν μυστικοπαθή και πειραματίζονταν με μαγικά αντικείμενα, τα οποία, αν χρησιμοποιούνταν απρόσεκτα ή με λάθος τρόπο, έφερναν μπελάδες. Τα χορευτικά παπούτσια του Γερο-Ψιψίνη Έλιοτ τον είχαν παρασύρει με μεγάλες δρασκειλές πέρα απ' τους γκρίζους λόφους κι από τότε δεν τον είχε ξαναδεί κανείς, ενώ το καπέλο ιδεών του Κεραμιδάτου ΜακΝταφ είχε υπερθερμανθεί και του είχε κάψει τα μουστάκια. Αυτά δεν ήταν παρά μόνο δύο από τα μαγικά δυστυχήματα που είχε ακούσει η Ερνεστίν.

«Μείνε μακριά απ' τις παπουτσωμένες γάτες» έλεγε και ξανάλεγε. «Φέρνουν μεγάλους μπελάδες, κι ακόμα περισσότερο αφού βραδιάσει».

Η Τίγκι έπρεπε να παραδεχτεί ότι ο ασβός είχε δίκιο. Εδώ και δυο χρόνια όλο και περισσότερες γάτες χάνονταν και δεν τις έβλεπε ξανά κανείς, πάντοτε τη νύχτα, όταν

έκαναν τα θελήματα των ξωτικών. Μερικές φορές, καθώς η Τίγκι γύριζε σπίτι την ώρα που έπεφτε το σούρουπο, έβλεπε παράξενες λευκές μορφές να περιπλανιούνται στους χιονισμένους δρόμους. Ένα καθάριο και τσουχτερό χειμωνιάτικο πρωινό, είχε δει ένα σπασμένο σπαθί και μεγάλες πατημασιές που κατευθύνονταν προς τη γέφυρα. Και μόλις τις προάλλες είχε ακούσει το ουρλιαχτό ενός γάτου, που σίγησε ξαφνικά, κάπου κοντά στο ερημωμένο Αρτοποιείο 9.

Την επόμενη μέρα, ενώ το χιόνι έπεφτε, η Τίγκι βγήκε από τη φωλιά της Ερνεστίν και κατευθύνθηκε προς την Οινοπέστροφα, περπατώντας κατά μήκος της όχθης του ποταμού. Πίσω από το Αρτοποιείο 9 βρισκόταν μια παλιά ξυλαποθήκη, που η Τίγκι είχε βρει τυχαία το προηγούμενο βράδυ. Είχε ήδη αρχίσει να σκοτεινιάζει και το κορίτσι δεν ήθελε να παρακούσει την Ερνεστίν μένοντας έξω τόσο αργά – έτσι, είχε πάρει την απόφαση να επιστρέψει νωρίς το επόμενο πρωί, προτού οι γάτες ανακαλύψουν την αποθήκη. Δεν είχε πει στην Ερνεστίν ότι θα έβγαινε έξω – δεν ήθελε να την ανησυχήσει.

Φτάνοντας στο δρομάκι πίσω από το αρτοποιείο, η Τίγκι κοκάλωσε στο άκουσμα δυνατών γατίσιων φωνών! «Δε θα το ξαναπώ! Τι έκανες στον Συνταγματάρχη Χνουδάτο;»

«Σε βεβαιώνω, Μουστάκια, τίποτα δεν έκανα...»

«Θα τον προσφωνείς Λοχαγό Μουστάκια!» είπε μια άλλη φωνή.

«Μπορεί να είναι κοντός, αλλά μας παίρνει να τον κοντύνουμε κι άλλο» πρόσθεσε κάποιος άλλος και η Τίγκι άκουσε τον ήχο των σπαθιών που έβγαιναν από τα θηκάρια τους.

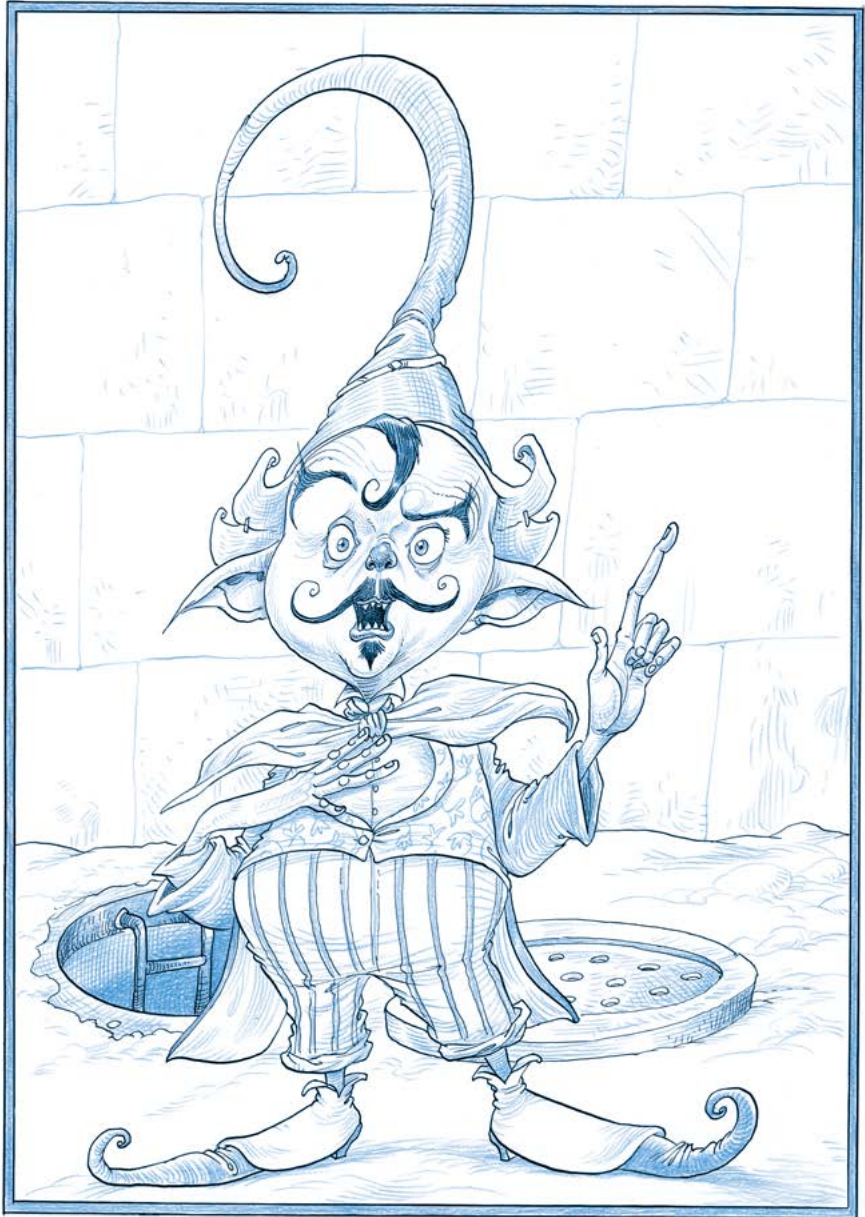
Χωρίς να το καλοσκεφτεί, η Τίγκι μάζεψε μερικές χούφτες χιόνι από το έδαφος κι έφτιαξε χιονόμπαλες. Έπει-

τα ξεμύτισε στο δρομάκι, σημάδεψε κι εκσφενδόνισε τα παγωμένα βλήματά της με όση δύναμη είχε. Η πρώτη χιονόμπαλα χτύπησε έναν κοντόχοντρο, γκρίζο γάτο στο μουσούδι.

Η δεύτερη διαλύθηκε χτυπώντας έναν πιο ψηλό, ασπρόμαυρο γάτο στο αυτί. Τότε ήταν που ο τρίτος της παρέας, ένας γάτος με μακρύ τρίχωμα και μεγαλοπρεπή μουστάκια, πέταξε το σπαθί που κρατούσε, έκανε μεταβολή και τράπηκε σε φυγή. Οι δύο σύντροφοί του τον ακολούθησαν.

«Δεν έχω λόγια να σε ευχαριστήσω» είπε το μικρό ξωτικό κι έκανε ένα βήμα μπροστά, καθώς τόση ώρα στεκόταν με την πλάτη στον τοίχο.

«Δεν κάνει τίποτα» είπε η Τίγκι.

«Επίτρεψέ μου να συστηθώ: Κρούμπελ Στίλτσκιν, στις υπηρεσίες σου». Το ξωτικό έκανε μια μικρή υπόκλιση κι έπειτα κοίταξε την Τίγκι συλλογισμένο. «Και το δικό σου όνομα είναι...;»

«Δεσποινίς Αντιγόνη Θίολθουεϊτ» είπε η Τίγκι. «Έχω βγει να μαζέψω καυσόξυλα».

Το ξωτικό φάνηκε να απογοητεύεται ακούγοντας το όνομά της. Έμοιαζε σαν να έλπιζε να ακούσει κάτι διαφορετικό.

«Και πού μένεις, δεσποινίς Θίολθουεϊτ;» ρώτησε ο Κρούμπελ Στίλτσκιν. «Κάπου εδώ κοντά;»

«Όχι πολύ μακριά» απάντησε αόριστα η Τίγκι. Ήξερε ότι δεν έπρεπε να μιλάει με αυτό το ξωτικό – στην πραγματικότητα, δεν έπρεπε να ανακατευτεί καθόλου στον καβγά, αλλά δεν μπορούσε να το αφήσει αβοήθητο.

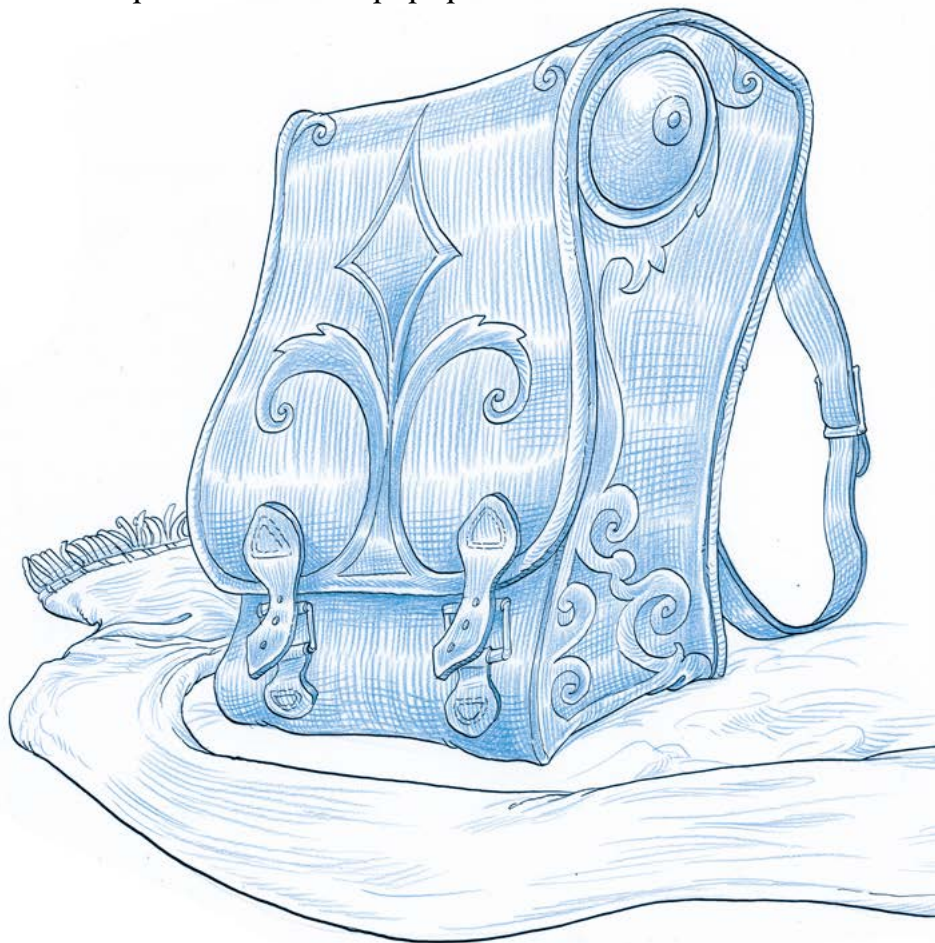
«Νόμιζα ότι όλοι οι κάτοικοι της πόλης είχαν φύγει εδώ και χρόνια, κι όμως, να που εσύ είσαι εδώ, δεσποινίς Θίολθουεϊτ». Το ξωτικό χαμογέλασε. «Αναρωτιέμαι ποιος είναι ο λόγος».

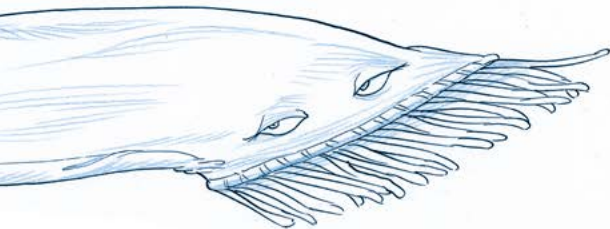
«Ψάχνω απλώς για καυσόξυλα» επανέλαβε η Τίγκι.

«Καυσόξυλα; Χμ, θαρρώ πως μπορώ να κάνω κάτι ακόμα καλύτερο» χασκογέλασε ο Κρούμπελ Στίλτσκιν.

Πλησίασε το καπάκι του υπονόμου, το τράβηξε και μπήκε στο φρεάτιο. Η Τίγκι στάθηκε και περίμενε. Όταν το ξωτικό εμφανίστηκε και πάλι λίγο αργότερα, κρατούσε ένα ζευγάρι μπότες κι ένα κασκόλ στο ένα χέρι κι ένα σακίδιο στο άλλο. Τα πρόσφερε στην Τίγκι.

«Είναι δικά σου» είπε ο Κρούμπελ Στίλτσκιν. «Κι είχαν μόνο έναν απρόσεκτο ιδιοκτήτη πριν από σένα».

Δέκα χρόνια έχουν περάσει από την ημέρα που οι Φύλακες της Μαγείας χάθηκαν δίχως ν' αφήσουν ίχνη, εγκαταλείποντας το Βασίλειο του Θριν στην παγερή αγκαλιά μιας πανίσχυρης μάγισσας.

Πολλοί ήταν εκείνοι που βρήκαν καταφύγιο σε πιο ζεστούς τόπους, θέλοντας να γλιτώσουν απ' τα Τέρατα του Πάγου που στοιχειώνουν το βασίλειο απ' άκρη σ' άκρη. Εδώ και καιρό η νεαρή Τίγκι Θισλ έχει μάθει να αποφεύγει τους κινδύνους, ζώντας παρά μ' έναν καλόκαρδο ασβό. Όλα όμως αλλάζουν όταν συναντά έναν από τους παμπόνηρους αδελφούς Στίλτοκιν κι αναγκάζεται να εγκαταλείψει το σπιτικό της. Σύντομα, η Τίγκι θα πάρει την απόφαση να αναζητήσει τον Ζαμ, τη Φοίβη και τη Βηροαβεέ, τους χαμένους Φύλακες της Μαγείας, και τα υπέροχα Φτερωτά Άλογά τους, τα μόνα πλάσματα που μπορούν να σώσουν τον Θριν απ' τον εφιάλτη του ατελείωτου χειμώνα.

ISBN: 978-618-03-2764-9

9 786180 327649

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 82764

metaixmio.gr